

— nakazanie Republice Włoskiej zapłaty na rzecz Komisji ryczałtu obliczonego poprzez pomnożenie dziennej kwoty 28 089,6 EUR przez liczbę dni, w których trwało uchybienie, poczynawszy od dnia, w którym został wydany wyrok w sprawie C-135/05, do dnia, w którym zostanie wydany wyrok w niniejszej sprawie,

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Co się tyczy naruszenia art. 4, 8 i 9 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. i art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych, według informacji przekazanych przez włoskie władze na terytorium Włoch nadal istnieje co najmniej 218 niezgodnych z prawem składowisk odpadów mieszczących się we wszystkich regionach Włoch. Ze względu na ich bezprawny charakter owe 218 niezgodnych prawem składowisk narusza wskazane wyżej przepisy.

Jeśli chodzi o naruszenie art. 14 lit. a)–c) dyrektywy 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów, według informacji przekazanych przez włoskie władze nadal istnieje 5 składowisk, w odniesieniu do których nie zostały przedstawione lub zaaprobowane plany zagospodarowania, a jednak nie zostały one zamknięte przez właściwe władze, z naruszeniem postanowień wskazanych wyżej przepisów.

Sugerowana kara (okresowa kara pieniężna i ryczałt) byłaby proporcjonalna do wagi i czasu trwania naruszenia, z uwzględnieniem również konieczności zapewnienia skutku odstrasżającego kary.

(¹) Dyrektywa Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, s. 39).

(²) Dyrektywa Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. zmieniająca dyrektywę 75/442/EWG w sprawie odpadów (Dz.U. L 78, s. 32).

(³) Dyrektywa Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych (Dz.U. L 377, s. 20).

(⁴) Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Włochy) w dniu 18 kwietnia 2013 r. — Cruciano Siragusa przeciwko Regione Sicilia — Soprintendenza Beni Culturali e Ambientali di Palermo

(Sprawa C-206/13)

(2013/C 207/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cruciano Siragusa

Strona pozwana: Regione Sicilia- Soprintendenza Beni Culturali e Ambientali di Palermo

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz zasada proporcjonalności jako ogólna zasada prawa Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego, takiego jak art. 167 ust. 4 lit. a) decreto legislativo [dekretu ustawodawczego] nr 42 z 2004 r., który wyklucza możliwość wydania, w celu zalegalizowania samowoli budowlanej, pozwolenia stwierdzającego zgodność z wymogami ochrony krajobrazu w zakresie wszystkich działań człowieka powodujących zwiększenie powierzchni i kubatury, niezależnie od faktu, czy zostało przeprowadzone konkretne badanie zgodności tych działań z wartościami związanymi z ochroną krajobrazu danego miejsca.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 15 kwietnia 2013 r. — Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato przeciwko Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

(Sprawa C-208/13)

(2013/C 207/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Druga strona postępowania: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

Pytania prejudycjalne

1) Czy i w jakim stopniu krajowe przepisy państw członkowskich Unii ustalające minimalne koszty działalności w sektorze transportu drogowego i powodujące heteronomiczne określenie elementu składowego wynagrodzenia za usługę, a zatem ceny umownej, są zgodne z ochroną wolnej konkurencji, swobodą przepływu przedsiębiorstw, swobodą przedsiębiorczości i swobodą świadczenia usług (o których mowa w art. 4 (3) TUE, art. 101 TFUE, art. 49, 56 i 96 TFUE)?